

else blandt Arbejderne af, at det er nødvendigt paa ethvert Tidspunkt at rette sig efter de forhaandenværende Konjunkturer og, for at bruge det Udtryk, som det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (Broberg) brugte, tage Arbejdet der, hvor det falder, der, hvor det byder sig, denne Letbevægelighed, denne Forstaaelse, der saaledes er nødvendig, er den første og vigtigste Betingelse for at undgaa større Arbejdsløshed end højst nødvendigt. Men i Forbindelse med Forstaaelsen af Nødvendigheden af en saadan Letbevægelighed er dernæst selvfølgelig en rational Ordning af Arbejdsanvisningen en stor Hjælp. Jeg erkender, at Arbejdsanvisningen, selv om den er nok saa godt ordnet, jo ikke alene vil kunne gøre det af i Retning af at nedbringe Procenttallet paa de arbejdsløse. Det er nødvendigt, at der blandt Arbejderne selv er en Forstaaelse af, at man saa hurtigt og i saa høj Grad som muligt skal rette sig efter de Konjunkturer, der nu en Gang ere paa Arbejdsmarkedet. Det, der altsaa er Tale om her ved Behandlingen af disse to Lovforslag, synes jeg i Virkeligheden er noget meget lige til. Der er ikke her Tale om at fremme Foranstaltninger, der enten skulde kunne forebygge Arbejdsløshed eller i det hele taget skabe en større Forandring paa disse meget beklagelige Omraader; der er kun Tale om, hvor meget man vil gøre ud over det, der er gjort ved selve Arbejdsløshedskasselovgivning, fra det offentlige Side for delvis at lindre den Nød, Arbejdsløsheden fremkalder. Og det er, som jeg havde Lejlighed til at sige ved Lovforslagets Behandling her i Tinget i Gaar, efter min Mening et meget enkelt Spørgsmaal, der foreligger. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde i Gaar, men foranlediget ved, hvad det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) sagde, skal jeg udtale, at jeg ser ikke, at der i mindste Maade ved de Bestemmelser, der i de to foreliggende Lovforslag er Tale om, brydes med Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Der kan højst være Tale om, i hvor høj Grad man maatte yde denne Hjælp til Selvhjælp. Der er nemlig ikke, hverken i Forslaget om fortsat Hjælp til arbejdsløse efter Arbejdsløshedskassehjælpens Ophør eller i Forslaget om Kommunernes Ret til at yde ekstraordinære Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, Tale om, at der i dem indeholdes nogen Bestemmelse om, at der kan ydes Hjælp til en eneste, der ikke i Forvejen gennem sine Præmier til Arbejdsløshedskassen har ydet

det, vi kalde Selvhjælp; saa begge Lovforslagene gaa kun ud paa fremdeles at hævde det, som er Princippet i Arbejdsløshedskasseloven: Hjælp til Selvhjælp. Striden kan højst staa om, hvorvidt der fra det offentlige Side skal medvirkes til, at der af Kommunekasserne kan ydes et større Tilskud, en større Hjælp til Selvhjælp end den, der efter Arbejdsløshedskasselovens Bestemmelser kan ydes. Det er kun det, der i begge Tilfælde tages Sigte paa. Der er ikke Tale om at give noget som helst fra det offentlige til en eneste, der ikke gennem egne Bidrag har skaffet sig en Selvhjælp. Det er ikke noget stort Principspørgsmaal, det er kun et rent sagligt og Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, om man vil yde mere til den Selvhjælp, de have skaffet sig, end det, der er hjemlet i Arbejdsløshedskasseloven, og om der altsaa skal ydes den Hjælp til Selvhjælp, der er foreslaaet i disse Lovforslag. Det synes mig i Virkeligheden at være et forholdsvis meget let Spørgsmaal at afgøre, og jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa de Betragtninger, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds i øvrigt fremkom med, og som ikke specielt refererede sig til de to foreliggende Forslag, men mere til Forskellen mellem det Forslag, han har været Medforslagsstiller af og i sin Tid har udarbejdet og indbragt i Folketinget, og det, der blev vedtaget efter Forslag af den Kommission, der beskæftigede sig blandt andet ogsaa med Arbejdsløshedssagen. Jeg forstaaer jo saa udmærket godt, at det ærede Medlem finder, at det havde været bedre, om man havde fulgt, hvad han i sin Tid foreslog, navnlig for saa vidt angaar det, at Arbejdsgiverne blev repræsenterede i Arbejdsløshedsnævnet — men jeg forstaaer for Resten ikke, med hvilken Begrundelse man skulde kunne sætte Arbejdsgivere ind i en Institution, der skal styre med andre Folks Penge. Jeg kunde forstaa, om man havde sagt, at Staten skulde vælge, men at Arbejdsgiverne skulde have Fortrinsret til at være med i Bestyrelsen af Kasser, hvortil de ikke yde en eneste Øre, maa jeg tilstaa, jeg ikke rigtigt forstaaer. Om det kunde have bidraget til, at Mistænksomheden var bleven mindre, som det ærede Medlem siger, hvis de havde haft en saadan Repræsentation, er en Sag for sig; det véd man ikke. Men at sætte Arbejdsgiverrepræsentanter ind i Styrelsen af en Kasse eller i et Nævn, der har visse Afgørelser overfor en Kasse, der ikke faar noget som helst Bidrag fra Arbejdsgiverne